

Van molt solts alguns socialistes estos dies entonant la cantilena de què gràcies a l'estatutet l'espanyassa "no se rompe", que "al menos por Valencia no se rompe" i que això pansirà les arengues de Rajoy. L'autoengany és addictiu. Per a una part decisiva de ciutadans poc importa ja tot el que puga redreçar el PSOE per tal de retrobar-se, al País Valencià, amb una energia democràtica que —una vegada s'ha perdut— és difícilment recuperable: la dignitat. Si els partits minoritzats al nostre parlament acaben duent a la pràctica tot el que han udolat després de l'estatutària traïció, hauríem d'augurar la derrota més desfavorable a Pla, l'avanç notable del Bloc, EU-Entesa-Els Verds i ERPV, a més de la rutinària victòria d'un PP que, malgrat totes i cadascuna de les corrupcions i tisorades socials perpetrades, el reafirmaria en l'arrogància i la fatxenderia amb què fins ara ens ha desgovernat. Però, probablement, la pregunta que més importa ara als ciutadans desorientats que se senten venuts i profundament traïts, no és quants vots assolirà Camps en els pròxims comicis ni tampoc si el PSOE salvarà els mobles, sinó si els partits minoritzats seran capaços de matenir-se lleials i fidels a tot allò que recentment han manifestat i si, al capdavant, sabran fer-se alternativa i administrar, amb nervi, amor propi i honradesa, la confiança dels ciutadans que ja no pensen ni creuen, ni creuran ja mai, que al País Valencià la millor manera de fer fora al PP es votant al PSOE.